

LJUBAV U TUNISU

Roman o bračnim predumišljajima i požudama

ISIDORA BJELICA

Laguna

Istine stoje iza Oblika – Simbola. Svaki fenomen je Simbol jedne Istine. Njegova jedina dužnost je da je obznanjuje. Njegov jedini greh: što sebe pretpostavlja istini. Mi živimo da bismo obznanjivali. Pravila morala i estetike su ista: svako delo koje se ne obznanjuje izlišno je i samim tim loše. Svaki čovek koji ne obznanjuje izlišan je i zao...

Andre Žid

Konačno, značenje se izgubilo, a ostalo ime, supstancija je iščezla zamenjena senom. Ostvarenje se svelo na ukras, a overovljenje na dekoraciju, koji ne zna (istinu) simulira da je ima, kome se ona nikada ne može pripisati, kiti se njome, koji je prečesto uzima na jezik, pobija je delima, a baš onaj koji je tumači u svom izlaganju, krije je svojim stvarnim ponašanjem.

Abu Bakr al Kalabadi (Kitab al Ta'arruf)

I

Dok smo sletali ja sam verovala da sam srećna.

Poda mnom je bio afrički kontinent, more i Tunis u podnevnoj žučkastoj izmaglici, moj muž u stetsonu i ja ispod velikog ženevskog šešira od krhke bele trske. Virim u slike što mi se dopadaju... A onda je počelo uvek neprijatno sletanje...

Tu levo, pored mene moj muž koji i na uzletanju i na sletanju uvek izgovara molitvu i kune se Gospodu da više nikada neće leteti avionom...

Dala sam mu ruku kroz vazdušne talase i pogled uperila u nebo iznad Tunisa, da upijem svaki oblak i trag svetlosti stvarnosti u kojoj sam se nalazila i koju smo skupo platili...

Nismo dugo putovali zajedno.

Jedan rat, drugi rat, treći rat...

Jedno dete, drugo dete...

Istina, bili smo na sasvim ludom putovanju u Rusiji davne '94. na minus trideset i jurili za ruskim mafijašima i desničarima u smešnom pokušaju da ja napravim

uzbudljivu reportažu, ali to je bilo sve osim prijatnog bračnog odmora...

Ovo je trebalo da bude, na neki način, naš zakasneli medeni mesec. Zakasneo celih osam godina braka, u koji niko osim nas nije verovao...

Naš brak je ličio na uzbudljive filmove o neshvaćenim umetnicima sa početka dvadesetog veka. Na sve one lude i avangardne parove koji su prkosili vremenu i režimima i tako se potucali od nemila do nedraga spojeni svojom strašću i agresivnim nerazumevanjem mediokritetske okoline...

...Bend Tunižana koji se nalazio u avionu zapevao je neku pesmicu da otera zle duhove koje okuplja naglo sletanje aviona. Nisam ništa razumela, ali bilo je veselo.

Njihali su se, ljuljali i pevali u svojim haljinama.

Naglo propadanje, mali trag straha od smrti na afričkom kontinentu i onda zemlja. Tlo na koje su voleli da dolaze Feničani, Rimljani, Birindra, Žid i Klauđija Kardinale.

Bila sam uzbuđena i srećna kad smo sleteli, kao i svaki put kad bih otputovala negde gde me dugo dozivalo samo tlo...

...Afrika je opsesija mojih tridesetih godina.

Kao tinejdžerka raspomamljeno sam obilazila velike američke i evropske gradove: London, Pariz, Rim, Njujork, Beč, Berlin...

U dvadesetim Španija mi je postala opsesija... Stalno i opet sam jurila u Španiju. U Andaluziju. Ka toresima, bikovima, slatkom vazduhu koji miriše na marcipan... Tu sam trošila svoje devojačke godine i

razmišljala šta će biti sa mnom. Da li ću se ikada udati, za koga i kada...

U tridesetim, sasvim iznenadno, kao udata mlada žena, a da to niko nije mogao u potpunosti da shvati, želela samo u Afriku. U Maroko, Egipat, Tunis...

Kao luda i pomamljena zavolela sam ovaj kontinent i krenula oprezno od severa, jer nam je bliži, pripitomljeniji...

Moj muž je zato odabrao Tunis. Tačnije Hamamet, mesto gde odlaze bračni parovi da izvagaju svoju ljubav i pronađu tajnu večne sreće. Koliko je mladih i starih parova raspomamljeno ovim feničanskim mitom jurilo da svoje dolare i evre troši baš u Tunisu.

U Tunisu, u kome čak ni nama Srbima nisu tražili vize.

Miroljubiv je i izolovan od agresije globalizacije. Sasvim daleko od terorista, ratova, manijaka, buna, revolucija...

„Ovo su poslednje godine mira u Tunisu“, rekao je moj suprug, „neće ih pustiti da dugo budu srećni. Napraviće i ovde sranje...“

Osećaj da imamo malo vremena nije nešto novo za mene. Za nas. Sa tim smo živeli godinama, to je nešto što proganja srećne bračne parove. Uvek se čini da je malo vremena pred nama, da je previše prošlo iza nas i da je najviše protraćeno u toj dugoj potrazi jednog za drugim. U godinama samoće i promašaja u kojima je svako od nas dobio svoj prtljag ružnih uspomena i zabluda. Ja sam te uspomene lečila u Španiji, on u viskiju.

Dok smo izlazili iz aviona u vetrovit tunižanski dan, sećala sam se koliko sam puta sletala i uzletala, sama, u

raznim delovima sveta, uvek sa onim gorkim osećajem u ustima koji imaju samo promašeni ljubavnici uvek u okovima svoje samoće; na koliko sam aerodroma odsedela sama čekajući avione koji su leteli na idealne destinacije na kojima sam verovala da ću možda sresti svog „muža“.

Sećam se kako sam kao sasvim mala sedela pod stolom i čvrsto stisnutih očiju pokušavala da zamislim moj brak...

I nije mi išlo.

Nikada i nikako.

Nisam mogla da zamislim nikog toliko ludog i dobrog da bi podelio život sa mnom. Nikog. I to me je brinulo. Videla sam sebe u kolekciji onih ukletih umetnica koje se potučaju od jedne do druge nesrećne ljubavi, suviše slobodne i zahtevne. Stalno u vihoru zablude i razočarenja.

„Muškarci se žene glupim i dobrim domaćicama“, govorila je moja prababa i mene je to teralo u plač a prababu u smeh.

„Što plačeš, ionako nema sreće od braka, nećeš ko baba Mileva u devedesetoj shvatiti da si se udala za pogrešnog?“

Ja bih opet plakala, ali vremenom sam se izvežbala da ne očekujem ni da nađem muža ni da mi se dese brak i deca. Pripremljena da se vucaram po svetu i nedodijama kao Rebeka Vest i Klara Siprel, da patim kao svaka poluinteligentna sifražetkinja, ja sam se samo nadala velikoj ljubavi.

Jak vetar me zanese i prenu iz razmišljanja. Moj muž je po pisti jurio švajcarski šešir od bele slame.

Ispred nas je bila velika aerodromska zgrada koja je više ličila na hotel nego na aerodrom.

Kao najgore američke usedelice uvek se plašim da li će se možda zagubiti moj prtljag. Da li će moje haljine i svilene košulje nestati sasvim nepovratno. Sa strahom karakterističnim za srednjoklasne dame gledala sam u kofere koji su se vrteli na jednoj od pokretnih traka. Sa smeškom, dok je vadio kent, moj muž je rekao da ne brinem, da će se kofer sigurno pojaviti... I pojavio se... poslednji. Za svaki slučaj, svoje najlepše haljine i šešire uvek nosim u ručnom prtljagu. To moj ručni prtljag čini nepodnošljivo teškim. Dok je moj suprug menjao novac, ja sam stajala i zapanjeno gledala u gomilu Arapa koji su nekog čekali.

Taj trenutak me uvek frustrira.

Dolazim u nepoznatu državu, stotine ljudi stoje, mašu, smeškaju se i ja sasvim sigurno znam da mene niko ne čeka i da tu nikoga ne poznajem. U Africi je to još strašnije jer su svi tako glasni i strasni. Mašu, raduju se, plaču, protestuju i nadaju se. Ni trunke smirenosti i decentnosti.

Jedan mladi Tunižanin zaletio se u mene, dao mi pet prelepih crvenih ruža i izljubio me. Pokušavala sam da mu objasnim da je pogrešio – na engleskom, francuskom i rukama, ali on je odbijao da me sasluša i vraćao mi je ruže nazad u nedra. Na kraju sam popustila i uzela ih. Jurila sam u mirišljavi toalet da popravim šminku i izraz na licu. Da proverim kako se uklapam u novonastalu afričku stvarnost.

Moje bež pantalone, svilena košulja sa visokom kragom i kamejom. Dugi sako, rukavice i biseri.

Sasvim kolonijalno. Na izlasku iz toaleta dočeka me Tunizanin koji mi je dao cveće. Vikao je i mahao, tražio nešto od mene. Prilično kasno shvatih da je želeo novac. Podmićena filmovima o dobronamernim Afrikancima, poverovala sam da je cveće poklon ili turistička propaganda. Pobesneh i vratih mu ga...

Tako su prošli prvi minuti na tunižanskom tlu.

Ovo nije bila sezona kada su na tunižansko tlo jurili manijakalni turisti željni sunca. Sada su ovde dolazili samo oni željni greha i strasti.

Bio je kraj proleća, ono doba još uvek prohladnog vetra koji sprečava da ritual kupanja i sunčanja prođe bez problema. Sunca je bilo i to svuda oko nas, ali je neki dah hladnoće napadao turiste u hladovini svake proklete palme. Razlika između tunižanskog hlada i sunca u proleće je išla i do deset, petnaest stepeni.

Ušli smo u ogromni metalik autobus koji nas odvede u pravcu Hamameta. Šofer je telefonirao mobilnim i raspravljao na arapskom o nečemu strašno važnom. Povremeno je toliko mahao rukama da se autobus zanosio u stranu i izgledalo je kao da ćemo završiti na golf igralištu ili na nekoj njivi...

U autobusu je bilo nešto malo Švedana, jedan stariji bračni par Engleza i neki standardno bučni Amerikanci.

Mene zainteresovaše Englezi, Smitovi.

Pokušavala sam da prisluškujem šta pričaju i njihovi glasovi su se mešali sa glasom vođiča koji nam je skretao pažnju na svaku značajnu kuću i poljanu.

Smitovi su razgovarali o novcu, tačnije o nekom testamentu, i to mi se učini mnogo zanimljivije od arheologije. U jednom trenutku gospodin Smit se

toliko uzbudio da mu je gospođa Smit davala nitroglicerina i raskopčavala kragnu. Što je najčudnije, Smitovi su, bar koliko je do mene dopiralo, raspravljali o seksu. Ili bar o nečemu što se ticalo periferije ljubavi i strasti, i to sve u svojim srednjim sedamdesetim.

„Kako si krenula, bolje da im sedneš u krilo“, rekao je moj muž i ja se zlovoljno vratih pejzažima i kulturno-istorijskim spomenicima na putu za Hamamet, prašini i vetru čiji značaj je gospođa vođič opisivala predočavajući nam da u Tunisu cveta četrnaest od pedeset vrsta eukaliptusa.

Gospodin i gospođa Smit su ćutali zagledani u slike koje su se brzo smenjivale. Ona je izvukla ruku iz njegove i odsutno gledala kroz prozor.

Povremeno, a da mi nije jasno zašto, gospođa Smit se osvrtna i smeškala, darujući mi na taj način jedan sasvim neočekivani pogled saosećanja. Da li je verovala da sam čula ili videla nešto što nisam smela? I sama sam se pitala koji deo njihove intime je prodro u moju glavu pa je bakica bila toliko uznemirena. Gospodin Smit se nije smeškao, bio je ljut i crven u licu.

Približavali smo se južnom delu Hamameta, on je bio najudaljeniji od malog grada Hamameta zamišljen kao grad hotel...

Kilometri i kilometri raskošnih hotela uz peščanu plažu. Neki od tih hotela već su bili izgrađeni dok su drugi tek u nastajanju. Beli hoteli gaudijevske arhitekture, koji liče na izmišljene gradove iz Arabeska.

Zapanji nas činjenica da zapravo dolazimo na gradilište. Stotine dizalica se vrtelo po vazduhu.

To nisu priznavali ni u jednoj turističkoj agenciji. Kada sam tražila idealan hotel za naš zakasneli medeni mesec, niko mi nije rekao da se hotel iz snova nalazi na gradilištu. Jedna Švedanka dobi nervni slom i optuži svog muža da joj je uništio život.

Iznenada se ukaza i naš hotel – *Riu Meheri*.

Riu Meheri je bio jedan od početnih hotela u nizu ove beskonačne plaže luksuza i mira. Istina, levo i desno je bilo gradilište, ali to mu nije smetalo da izgleda kao realizovan san svake engleske babe koja mašta o idealnom provodu na afričkom kontinentu.

Gospođa Smit se nasmeši i nešto došapnu gospodinu Smitu.

Riu Meheri je bio jedan u lancu kraljevskih hotela širom sveta za idealan odmor. Čudan spoj evropske i arapske arhitekture sa mnogo belog mramora i stakla, sa ogromnim centralnim foajeom koji je izgledao lepše nego *Valdorf Astorija* ili bilo koji jebeni *Hilton* ili *Šeraton*...

Jedan od desetak hotela na Afričkom kontinentu koji predstavlja takvo oličenje luksuza i glamura da ga neprijatelji ne mogu ni zamisliti, inače bi smesta presvisnuli od muke.

„Ti kad biraš onda baš izabereš“, rekao je moj muž ogledajući se u belom uglancanom mramoru dok je poslovično uobraženi Arapin iznosio naše kofere. Levo od ulaza nalazili su se bazeni sa staklenom kupolom, đakuzi. U njima su se, raspomamljene od ekstaze, brčkale neke američke babe i vrištale od sreće. Desno je bila recepcija. Gore kupasti prostor sa balkonima...

„Neću zbog usranih deset dolara dnevno da idem u hotel sa četiri zvezdice pa da mi propadne ceo odmor“, rekla sam. Uostalom, nije to bila moja doktrina, već Agate Kristi, koja je lepo objašnjavala da se u Afriku mora, ali apsolutno mora, ići u hotel sa pet zvezdica.

Zbog društva, hrane i seksa.

Šta je to konkretno značilo tek sam počela da shvatam gledajući goste koji su promicali pored nas. Dobili smo sobu na trećem spratu bez pogleda na more, nisam htela da platim i tih ekstra deset dolara po danu. Gledali smo prema pustinji, tačnije ka nekim niskim brdima koja su bila na putu za pustinju, i to je bilo nešto. Pogled na dizalice i Saharu u daljini.

„Neverovatno“, rekao je moj muž, „sve idealno isplaniraš, ugovoriš i onda rešiš da uštediš na pogledu...“

„Šta će nam pogled, to je za seljake...“, rekla sam.

„Da li si primetila da je jedina razlika među nama u temperamentu, ti si kombinacija histerika i melanholika, a ja histerika i flegmatika... Moja kombinacija je još gora...“

Moj muž mi je retko prigovarao, ali je to ponekad ipak činio. Nije mogao da shvati moje naprasne histerične napade štedljivosti koji su se smanjivali sa histeričnim trošenjem novca. Uvek sam bila u jednom od ta dva stanja. Ne znam zašto sam štedela na tom prokletom pogledu na more, ali sam primetila da su gospodin i gospođa Smit u dobrom britanskom maniru to isto uradili. Bili su u sobi do naše i gospođa Smit mi se nasmeši kad se sudarismo u hodniku...

„Vi ste sigurno već bili u Tunisu i znate da se ne sme ni slučajno uzeti soba sa pogledom na more... Taj

prokleti vetar sa mora toliko duva, gospodin Smit je prošle godine gotovo poludeo...“, reče gospođa Smit na savršenom engleskom podrazumevajući da je razumem.

Moj muž prevrnu očima i mi se i zvanično upoznamo. Njima je za tren bilo neprijatno što dele zid sa Srbima, ali se ubrzo opustiše i smiriše utešeni mojim „Kembriž“ engleskim. Umirena činjenicom da verovatno i u Srbiji ima poneko ko nije ratni zločinac, gospođa Smit mi podari i nekoliko saveta oko kupovine srebra i kože u Hamametu i to bi dovoljno za prvu žovijalnu konverzaciju.

„Da li si primetila njegove zube?“, pitao je moj suprug...

„Pokvareni su, pa šta?“, upitah sa zamahom dosade. „Priznajem to je čudno za njegov status...“

„To je od pušenja kurca, kao u Viskontijevim filmovima...“

„Ti nisi normalan... Vidiš da je čovek oženjen...“

„Pa, to ništa ne znači, i Žid je hteo da se oženi sestričnom... Ali stvarno, muškarcima propadaju zubi od sperme...“

„To si samo izmislio u trenutku da ne bih imala opravdanje da ti više nikada ne pušim...“

U kikutu uđoh u sobu i pomislih kako gospodin i gospođa Smit nisu ni sanjali šta smo pričali. Ili su gospodin i gospođa Smit imali još bizarnije konverzacije.

Naša soba je bila dugačka i prostrana. Krevet širok i plav, mirisao je na poljsko cveće. Kupatilo u belom mermeru i staklu koje ne prima mrlje. Televizor dovoljno velik da umiri moju potrebu da stalno piljim u njega. Odmah sam okrenula Televiziju Egipat...

Predivan dugačak balkon i pogled na gradilište...
Moj suprug se smeškao...

„Vidiš šta žena kaže za vetar, da smo platili taj prokleti pogled na more ispali bismo najgori snobovi i kreteni... Uostalom, odavde se precizno vidi ko ulazi a ko izlazi iz hotela a to je najvažnije u Africi, a i ovi graditelji su neverovatno tihi...“

„Najvažnije za šta?“, upitao je moj suprug paleći cigaretu na balkonu jer nisam podnosila miris duvana u sobi.

„Najvažnije da shvatamo šta se ovde dešava...“, rekla sam i gotovo pala preko terase u pokušaju da vidim ko izlazi iz taksija koji je upravo dolazio. Bila je to mlada crvenokosa žena sva u osmehu i vizonu, koja je svoje neverovatno tanke i visoke *manolo blalik* štikle zabila u beli mermer koji je strašno zaškripao. Tako strašno da sam osetila jezu koja ne bi trebalo da se oseća u Africi. Za njom je išao muškarac u ranim tridesetim u tamnoplavom odelu sa *barberi* mantilom preko ruke i *nokija* komunikatorom. Iza njih je na kraju teturao šofer sa sasvim sitnim psom nepoznatog porekla. Potom su sledili njihovi koferi, pa štapovi za golf, pa reketi za tenis, njeni šeširi... Potrčko je bio oduševljen, nimalo naduren, kao kad je moj stari i nimalo fensi kofer nosio do trećeg sprata. Idiot, kao da ne zna da bogati i upravo venčani daju najmanje napojnice.

„Upravo venčani!“, zaključih sada naglas.

„Ona je Španjolka a on Amerikanac... i Batičer je imao hispano ženu“, dodao je moj muž.

„Bolesna kombinacija... Šta smo ono uopšte pričali?“, pitala sam rastreseno na terasi najskupljeg hotela sa pogledom na radilište...

„Rekao sam da sam mislio da si došla ovamo da pišeš roman o Židu i njegovom kresanju maloletnih Arapa...“

„Da, ali to ne znači da se neću uneti u socijalni život ovog hotela, zato smo uostalom i došli ovamo, inače smo mogli sa onim našim penzionerima u Fenikiju ili u onaj još gori hotel sa tri zvezdice pa da slušamo kuknjavu i gledamo debele Nemce i pregorele Čehe, one što su nekad letovali na našem moru...“

„Nećeš valjda da kažeš da ćeš da radiš sve što i Žid?“ upitao je moj suprug onim rezigniranim tonom koji ne bih znala da opišem, ali koji me uvek iznenadi...

Dok je otvorao frižiderčić i pregledao pića, zagledah se u njegov profil i setih se kada sam ga prvi put videla.

Ovo sa Židom nije bila ironija, to je bio sasvim suzdržan strah da bih u mom niskomimetskom postupku pisanja zaista mogla da do kraja oponašam Židov oporavak u Tunisu i Alžiru da bih dobila želju da o tome pišem.

Veliki zagovornik alkohola i svih vrsta opijata, moj suprug je posle nekoliko godina eksperimenata zaključio da za mene nije ništa od toga. Da sam ja prirodno pijana i drogirana. I tako, dok je sve druge ubeđivao i nagovarao na iste, mene je upozorio da to ne činim. Ali, kako sam mogla pisati o Židu ako ne probam nargila opijum u Ibu Saidu? Bizarno.

Ovo je bio jedan od retkih hotela u kojima se prevlačilo za večeru; u kome su bogati mogli da se opuste i da bez straha nose svoj nakit, a srednjeklasni parovi da glume bogate za desetak dana koliko su platili svoj san.

To koliko je francuski kolonijalni duh još prisutan u Tunisu videlo se po večeri... Tunis je bio poslednja

oaza glamuroznog života koji je u Evropi i Americi bespovratno nestao.

Kroz prohodne hodnike, dva sprata niže išli smo do restorana... Ja sam obukla svoju crnu haljinu od španske čipke, cipele od suviše davno ubijene zmijske i stavila indijske bisere boje mojih beonjača.

Moj muž je koračao pored mene sa čvrsto stegnutom malteškom kravatom oko snežnobelog tvrdog okovratnika i u crnom jednorednom odelu. U oblaku šanela 5, ušetala sam u salu prepunu raznobojnih jela i svedenih i kontrolisanih mirisa. Ideja švedskog stola preovladavala je u luksuznim hotelima u severnoj Africi. Stotine raznobojnih salata, sireva, sosova, ribe i mesa. Kolača, musova i voća... Boje i oblici koji se pretapaju, kuvari obučeni da ćaskaju sa razmaženim gostima i da im objašnjavaju jela koja vide pred sobom.

Izabramo sto nedaleko od staklenih vrata sa pogledom na spoljne bazene i palme. Na svakog gosta dolazilo je oko tri konobara. Veselih, servilnih i opreznih u svojoj gotovo zaraznoj dobrodušnosti i komunikativnosti.

Levo od nas sedele su dve Francuskinje potpuno zanesene jedna drugom. Prva, koja se odazivala na ime Šarlot, imala je oko četrdeset godina, plavu kosu i brutalan pogled. Druga, kojoj ime nisam uspela da čujem, bila je mlađa, mršavija i sva u zelenom.

Bile su ljubavnice, nikako prijateljice.

Severna Afrika je utočište svih vrsta ljubavnih parova, koji dolaze ovamo da potroše svoje snove i oslobode svoje nade. Ovde je sve moguće i prirodno. Svaka perverzija, strast, nastranost... Tako su uostalom mislili

i Vajld i Žid kad su kao mahniti jurili svoje maloletne Arape... Vajld nije znao da je Žid svoju homoseksualnu nevinost izgubio upravo u Tunisu. Verovao je da ga je sam naveo na greh u Alžirskoj birtiji...

Ovde sve ima težinu dečijeg osmeha i niko se ne osvrće ni na šta, što bi u pristojnom svetu izazivalo, ako ništa drugo, pažnju i sasvim mršav zazir...

Šarlot se naginjala preko lososa i sosa od karija i šaputala svojoj ljubavnici rečenice od kojih je ova zapadala u kratke i zagušljive kikote zbog kojih joj je već tri puta ispala viljuška, a Ahmed, konobar, saginjao se i donosio novu.

Sagnuh glavu i primetih kako je svojom desnom rukom, u jednom presporom ritmu koji ne korespondira ni sa čim u brznoj okolini, miluje po kolenu i unutrašnjosti butine. Tek tad shvatih bizarnu igru sa viljuškom, koja dakle nije slučajno ispadala. Želele su da Ahmed gleda te dodire.

„Kako su ljudi neinventivni u svojim perverzijama“, rekoh suprugu ne objasnivši mu predmet moje vivisekcije.

„Pa šta si očekivala? To su samo dve srednjeklasne Francuskinje.“

„Šta misliš, čime se bave?“, upitah supruga koji je uvek pravio odlične scenarističke procene na osnovu lobanje, pokreta i jezika.

„Starija ne radi ništa, troši novac tetke ili babe, a mlađa je sa njom zbog novca, pre toga se mučila. Radila nešto bizarno. U pošti možda, mnogo liči na Šabrolove junakinje... Uopšte držim da je ona biseksualna. Ona više gleda ovog konobara nego svoju dragu...“

Ja podigoh obrve i udubih se u njenu fizionomiju, međutim na pominjanje Šabrola obe se okrenuše prema meni i odmeriše me, razmeniše dve-tri rečenice komentara a onda se vratiše jelu, milovanju i došaptavanju.

Severnoafrička vina ne liče ni na francuska ni na južnoafrička. U njima je neka slatkoća koja opija i strogost koja disciplinuje onog koji uživa. Naručili smo magon, i do poslednjeg dana mu ostali verni.

Baš kad sam sipala tunižansku supu od luka, na vratima restorana se pojavi mladi, tek venčani par u svom večernjem izdanju. Sa previše mirisa, previše nakita, premnogo gela, preširokim osmesima... Potpuno u preterivanju i stalno obavijeni poljupcima i gotovo groteskno držeći se za ruke i cmačući se bez zvuka, sedoš za sto desno do našeg... Ona je na sebi nosila *valentina*, a on neku sasvim tanku brigu koja mu je mutila ionako odsutan pogled.

Ona je stalno prevrtala veštačkim trepavicama, odlučna da ovde i sada provede najlepše dane svog života, dok je on uporno telefonirao, ni tren ne posvetivši bojama, mirisima i ljudima među koje je došao.

Željni bakšiša i tunižanskih dinara, uz standardan pozdrav „Merhaba“, konobari se skupiše oko njihovog stola šeneći i šaleći se...

Tada prvi put čuh da se mladenci prezivaju Tejlor.

Končita Esperanca Estrada i još mnogo toga Tejlor bila je neverovatno seksipilna u svojoj obesti. Toliko da ju je zapazio čak i moj muž, koji teško primećuje i razlikuje žene. U njoj vide večni san o lepoj konobarici koja se dobro udala.

Mark Tejlor je bio mladi biznismen koji je trošio suviše kalorija na svoj imidž i građenje slike o sebi. Odlučan da ne radi ništa na ovom odmoru, on je zapravo stalno radio. Javljao se na svoj skupoceni telefon i izgovarao neke brojke od kojih su se Končiti topili i osmeh i šminka. To je ona vrsta muškaraca čvrsto vezana za ovaj svet, kojima se čini da bolest i smrt nikada neće zakucati i na njihova vrata.

„Teško je udati se za bogataša“, pomislih dok sam po tanjiru vrtela tunižansku papriku i grickala malsuku – polukružno testo punjeno spanaćem koje je kuvar pržio pred nama i pevušio.

Končita je bila uverena da je ovom udadbom postigla svoj san, a sada je morala svog supruga da deli sa brojkama i Vol stritom.

Bog nikad ne daje sve... Ja sam zato s pravom bila uverena da polažem pravo na sreću ako sam odabrala muža koji je u početku našeg braka imao jedno odeo u kome se venčao dva prethodna puta, mašinu za kucanje a la Dejšel Hemet, jako skup diktafon koji je prethodna žena pokušavala da mu otme, dva-tri ulja i četiri stetson šešira... Ostalo nije vredno pominjanja... Ili da kažem, ostalo je ostavio svojim bivšim ženama išetavši iz tih brakova samo sa jednim koferom i bez ružnih reči i zlih misli...

Sećam se hladnog dana i pocrnelog snega koji je ivičio sumrak u kome smo birali burme. Bilo je to onih gladnih srpskih godina u kojima je inflacija bila tolika da se za njegovu profesorsku platu moglo kupiti deset kilograma jabuka kada bi je primio a pola sata kasnije

tek kilogram pomorandži. Tada smo odlično živeli od sitniša koji je moj otac sa svojih belosvetskih putovanja ostavljao u veliki samovar. Taj sitan novac zaostao po njegovim džepovima koji se činilo da nikada neće imati drugu svrhu sem relikvijsku, sada je bio osnovno sredstvo našeg života. Jedva smo našli dovoljno tanke burme da bismo ih mogli platiti. I dan-danas na našim rukama one su simbol romantičnosti i zanosa koji nas je uterao u brak u koji niko nije verovao. Tako tanke i tako blede one su stalni odraz vremena u kojima smo sjedinili naša dva tela i duše.

„Ne udaje se za petnaest godina starijeg muškarca iz ljubavi, već zbog novca“, govorila je jedna moja odurna poznanica. „To što je tvoj muž bankrot a stariji je od tebe govori da je u pitanju očigledan eksces iz ljubavi...“

Iako petnaest godina stariji, moj muž je uvek izgledao kao moj vršnjak ili dve-tri godine mlađi od moje malenkosti. Ponekad bih zabrinuto razmišljala šta će se desiti onda kada ni njegov metabolizam ne bude mogao da se nosi sa visokim dvocifrenim brojem. Onda bih, da bih se umirila, posmatrala smrtovnice i zaključila da smrt ne bira. Umirali su oni od dvadeset gotovo ravnopravno kao oni od sedamdeset.

Bar u Srbiji.

Ipak, propustili smo previše vremena i kako god da okrenemo, na ovom svetu nije nam ostalo dovoljno.

Dve decenije moj muž je protraćio u kinoteci i sa ženama koje nije voleo. Gotovo deset godina, od moje sedamnaeste do dvadeset sedme u kojoj sam se udala,

ja sam zaludno tragala za svojom drugom polovinom, uverena da će onaj idealni ostati doveka u polusrećnom braku...

„Gospođa te nešto pita“, reče moj muž boreći se sa škampima na Vedžvud tanjiru.

Okrenuh pogled od moje burme i zagledah se u Končitu koja me je svojim širokim crnim očima posmatrala očekujući odgovor na pitanje koje nisam čula.

Končita je vazduh između našeg i njihovog stola ispunjavala vrlo glasnim rečenicama lošeg engleskog sa španskim akcentom...

„Nemojte da se mučite“, rekla sam, „možemo da razgovaramo na španskom... O čemu se radi?“

„O, kakvo olakšanje“, uzviknu devojka, „najzad da neko ovde govori nešto osim tog odurnog francuskog. Ne podnosim francuski, ta gramatika, a da ne govorim o akcentima...“

„Ni ja, uzalud sam ga učila sedam godina, jedva da znam da naručim doručak i kupim šešir na tom jeziku...“, rekoh i videh u Končitinim očima nadu da je pronašla sagovornika za sate u kojima će njen muž telefonirati Vol stritu. U tim očima videh odsjaj sasvim svežeg zanosa da će sa mnom moći podeliti svoje kreme, perverzije i zablude.

„Šta ste hteli da me pitate...?“

„Hm, malo je nezgodno, ali prosto nisam sigurna kome da se obratim, moj suprug i ja... mi smo upravo venčani i uzeli smo apartman na četvrtom spratu... Morate da ga vidite, to je apartman u kome se često odmara predsednički sin... Međutim, naš krevet, to nije pravi bračni krevet, to su dva istina široka kreveta

primaknuta jedan uz drugi i ja to ne mogu da izdržim, mislim, tu rupu, taj šav između... Da li me pratite?“

„Pa šta vam ja tu mogu pomoći?“, upitah znatiželjno.

„Ovde niko ne razume šta pričam, a moj muž... Mark, on neće tim da se bavi, njemu rupa ne smeta... I naravno da mu ne smeta... ja sam dole, mene žulja... razumete, ako biste mogli da objasnite recepcioneru da nam unese pravi bračni krevet ili već ne znam šta... Sve je tako savršeno i ne želim da budem nesrećna zbog te rupe...“

Mark je između dva razgovora i gutljaja protestovao i ljutio se na Končitu što me gnjavi problemom rupe između njihova dva kreveta. Končita međutim pobešne i izdra se na njega na jednoj fabuloznoj kombinaciji španskog i engleskog da je pusti da to uradi sama, pošto već neće on da reši problem rupe...

Videvši bes i očaj koji je pretio da naruši prve dane njenog svežeg braka, ja joj obećah da ću joj pomoći, i tako poče naše sasvim apartno poznanstvo.

Šarlot i njena ljubavnica gledale su u nas sa prezirom kakav bi uzbudio i najfrigidniju kučku.

Mark i Končita pozvaše nas za svoj sto. Tu nas dve popismo nepodnošljivo sladak tunižanski čaj od nane, a naša dva muža njihovu izvikanu rakiju od smokve – buhe. U rešavanju problema rupe između njihova dva kreveta proteklo nam je prvo večerje. Mark i moj suprug nisu imali nijednu zajedničku temu dok ne otkriše da obojica vole „singl molt“ viskije, poker i Radovana Karadžića. A nas dve se tu na severnoafričkom kontinentu zbližismo, sasvim opredeljene da preskočimo sve oficijelne faze upoznavanja.